

כ"ה שנה לצאת העלון "שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו ובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה ובר זיע"א

גליון מס' 991

שבת פרשת וירא כ' חשוון תשפ"א - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראה למעשה

נז"ל למדו שהמתפלל על חבירו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחלה כו'. על כן מדה טובה ומצוה רבה עושה אדם כשמתפלל בעד צרת אחרים, הן בעד רבים ואפילו בעד יחיד, כמו שדייקו רז"ל בלשוניהם ואמרו: "המתפלל בעד חבירו".

המקור בפרשה: "וה' פקד את שרה" (השלה"ק)

הוראה למעשה

"אמר רבי יוסי ברבי חנינא: התוכחת מביאה לידי אהבה שנאמר: 'הוכח לחכם ויאהבך', היא דעתיה דרבי יוסי בר חנינא, דאמר: כל אהבה שאין עמה תוכחה, אינה אהבה. אמר ריש לקיש: תוכחה מביאה לידי שלום כמו שכתוב 'והוכיח אברהם את אבימלך'. היא דעתיה דריש לקיש

דאמר: "כל שלום שאין עמו תוכחה, אינו שלום". על כן, אם יש לאדם שנהא בלב על חבירו שחשב שעבר עליו הדרך, לא ישטום אותו בלבד, אלא יוכיח את חבירו ויקבל התנצלות, ויהיה אהבה ושלום ביניהם".

המקור בפרשה: "והוכיח אברהם את אבימלך" (השלה"ק)

מבט לאידועי השבוע

השיעור שמביא ישועות

הגה"צ רבי משה שמואל שורץ שליט"א השבוע בעת שיעורו במערת "שמעון הצדיק".

מנחם מנדל מויטפסק זיע"א מחזק בסיפרו יהודים שיאמינו באמונה פשוטה בבורא. וזאת הסיבה שמגיעים אליי סיפורים מדהימים מאנשים אשר השתתפו בשיעור הזה, שזכו לישועות. זכורני שפעם הגיע לשיעור יהודי שעמל במשך עשרים שנה לקבל רשיון נהיגה ואולם כל מאמציו העלו חרס. והנה, יום אחד לאחר שהגיע לשיעור, זימנו אותו לקבל את הרישיון. וכך גם אנשים שלא נולדו להם ילדים, זכו להפקד בזרעא חייא וקיימא לאחר שהשתתפו בשיעור זה.

כל מילה ששומעים בשיעור, מחזקת את המשתתפים במשך זמן רב. את המשפט הזה שמעתי השבוע בשעה שלוש לפנות בוקר ממזכה הרבים הגה"צ רבי משה שמואל שורץ שליט"א - רבה של שכונת "מגדלי שאול" בירושלים. הכל התחיל השבוע ביום שני בלילה בשעת חצות. נגשתי להתפלל בציון של התנא "שמעון הצדיק" שיום לפני כן נפתח שוב ציונו לקהל המתפללים. מיד כשנכנסתי לאולם החיצוני של מערת קבורתו, הבחנתי בידידי

"מהו המסר שהיית רוצה להעביר לקוראי העלון בתקופה הלא פשוטה הזאת שעם ישראל שרויים בה?" אני שואל. הרב שורץ שוקע בשרעפיו לרגע ואז כשחיוכו האופייני נסוך על שפתיו, הוא משיב: "המצווה הגדולה ביותר כיום היא לחזק אחד את השני באמונה פשוטה בבורא. דווקא כעת שאנו כל כך קרובים לגאולה, החושך מתחזק. ואולם אל לנו ליפול חלילה ליאוש או לרוח נכאה. עלינו להתחזק בתפילה מעומק הלב לבורא עולם שיסיר מעלינו את המגיפה ויחיש את ביאת משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש".

המבט לאידועי השבוע

מתקיים" השיב הרב שורץ כשחיוך נסוך על פניו. "התחלנו את השיעור בקברו של "שמואל הנביא" ולאחר תקופה מסויימת הוספנו יום נוסף בשבוע בימי שני בלילה בקברו של 'שמעון הצדיק'. "ומהיכן מגיעים משתתפי השיעור הרבוגניים הללו" אני שואל. "מכל חלקי הארץ" משיב הרב שורץ. "ישנם כאלה שבאים מרמת הגולן, מחברון וממקומות מרוחקים אחרים שבארצנו הקדושה". "שמת ליב שהשיעור נאמר מהספר "פרי הארץ" של הרה"ק רבי מנחם מנדל מויטפסק. "אכן כן" מגיב הרב שורץ. "הספר הזה מדבר לנשמות. רבי

הגה"צ רבי משה שמואל שורץ שליט"א. הרב שורץ ישב בראש השולחן כשפניו קורנות משמחה של קדושה והרצה את שיעורו הקבוע במערת "שמעון הצדיק". שומעי לקחו הסתופפו סביבו מרותקים למקומותיהם ו"שתו" מתוך צמא כל מילה שנאמרה מפיו. בסביבות השעה אחת וחצי בלילה הסתיים השיעור ואז נערך "תיקון היסוד" שחברו מרן ה"בן איש חי" זיע"א. בתום התיקון, התיישבו המשתתפים לסעוד סעודת מצוה. "כמה שנים כבר קיים השיעור הזה" שאלתי את הרב שורץ. "מזה כשש עשרה שנה השיעור הזה

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להתייעץ עם עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בנוגע לזיווגים, פוריות, שלום בית, פרנסה ועוד על פי תאריך הלידה והשם בטלפון 058-5482824

חובה בכל בית יהודי

בסייעתא דשמיא יצא מחדש לאור הספר שרבים ציפו להופעתו: ספר "ילקוט אמונה וביטחון" מהגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א.

ספר זה שמחולק ללימוד במהלך 30 ימי החודש, הינו ה"צוואה" שהמשפיע השאיר בעולם לפני הסתלקותו והבטיח שמי שילמד בו תדיר, יזכה לישועה בגשמיות וברוחניות. את הספר ניתן להשיג בטלפון של מערכת העלון "שמעו ותחי נפשכם" 058-5482824

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

"והוא יושב פתח האוהל" (יח, א)

פירש רש"י: "לראות אם יש עובר ושב ויכניסם בביתו".

ניתן לפרש שרש"י מרמז בזה שעבודת אברהם אבינו ע"ה הייתה לעשות בעלי-תשובה, לראות אם ישנו עובר עבירה - ושב - שהוא מסכים לעשות תשובה ויכניסם בביתו.

וענין זה מכוון למה שנאמר בזוהר הק' (חלק א' קב. ב):

"הוא נטע אילן ובאילן ההוא היה יודע מי שמתאחד, מי שהתאחד עם ה'. היה האילן ההוא פורש ענפיו וחופף על ראשו ועושה עליו צל נאה, ומי שהתאחד בעבודה זרה, האילן ההוא היה מסתלק וענפיו היו מתרוממים למעלה, אז ידע אברהם מיהו האורח והזהיר אותו ולא סר משם עד שהתאחד באמונת ה'".

"ויגש אברהם ויאמר וגו'" (יח, כג)

פירש רש"י: "לדורון לתפלה ולמלחמה". יש להתבונן למה מסר אברהם אבינו ע"ה את עצמו כל כך עבור אנשי סדום, הרי הם היו רעים וחטאים. ונראה לפרש ולהסביר זאת על פי מה שכתב הרמב"ן וזה לשונו: "ודע כי משפט סדום היה למעלת ארץ ישראל וכו', וראה הקב"ה שיהיה לאות לבני מרי - לישראל העתידין לירשה כאשר התרה בהן גפרית ומלח שרפה כל ארצה וכו' כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבויים אשר הפך ה' באפו ובחמתו". והנה בפרשת "עקב" על הפסוק "ואבדתם מהרה" פירש רש"י: "לדור המבול ניתן ארכה שנאמר: "היה ימיו מאה ועשרים שנה", דור המבול לא היה להם ממי ללמוד ואתם יש לכם ממי ללמוד, לכך איני נותן לכם ארכה אלא - ואבדתם מהרה". נמצא שהפיכת סדום היא זו שגרמה ל"ואבדתם מהרה מעל הארץ" וגו' שהוא ענין הגלות, ומשום זה מסר אברהם אבינו ע"ה את עצמו לתפלה - להציל את סדום, בכדי שההפיכה לא תהא הגורם והסיבה לגלות ישראל, ובפרט לפי מה דאיתא במדרש שהגלות היה בעצת אברהם שבחר בה במקום הגיהנום. ולכן רצה אברהם שלא יתקיים בהם "ואבדתם מהרה", מתוך תקוה שבינתיים יחזרו בתשובה.

ולך לך אל ארץ המוריה וגו' (כב, ב)

פירש רש"י: "ואונקלוס תרגם - "על שם עבודת הקטורת שיש בה מור, נרד, ושאר בשמים" עכ"ל. צריך להבין מה הקשר בין עבודת הקטורת למעשה העקידה, ומדוע אינו מזכיר שום עבודה אחרת שבבית המקדש, כי אם עבודת הקטורת? אפשר להסביר זאת על פי מה שמובא בספרים, שענין מסירות נפש ישנו בכל אחד ואחד מישראל,

וכלשון ספר התניא פרק י"ח: "ולכן אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם על קדושת ה' על הרוב וסובלים עינויים קשים שלא לכפור בה' אחד". מבואר שם שמסירות הנפש שנמצאת בכל אחד מישראל, באה מכח אבות העולם ע"ה, וכשדבר ה' אל אברהם - "קח נא וגו' את יצחק והעלהו לעולה", באותו מעשה נתן אברהם כח למסירות נפש לכל מי שיקרא זרע יצחק, וכמו שאומרים בתפלת ראש השנה: "ועקידת יצחק היום לזרעו ברחמים תזכור", (עיין בשו"ע הלכות ר"ה), ובשביל זה "כל בי עשרה שכינתא שריא" (על כל עשרה יהודים שורה שכינה), מפני שכל איש ישראל בכוחו להיות בטל ממש לגבי הקב"ה במסירות נפשו על קדושת ה'". (לשון ספר התניא פרק ו' עיי"ש).

ואת זה רמו הקב"ה באמרו "ארץ המוריה", היינו, עבודת הקטורת, כי אחד מהבשמים שבקטורת היה החלבנה, בושם שריחו רע. וזה לשון רש"י (שמות ל' ל"ה) בנוגע לחלבנה: "ומנאה הכתוב בין סממני הקטורת, ללמדנו שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותנו ותפלותנו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו". ועיין בסוף מסכת חגיגה, שמבואר שם, שפושעי ישראל אין אור של גיהנום שולט עליהם, קל וחומר ממזבח הזהב שהוא מזבח הקטורת.

כל זה בא ללמדנו, שאברהם אבינו ע"ה המשיך כח המסירות נפש לכל ישראל ואפילו לקל שבקלים ופושעי ישראל, על ידי הקטורת שענינה זה לצרף גם את פושעי ישראל באגודת תעניותנו ותפלותנו כנ"ל.

ועיין בספר אור החיים לר"י יעב"ץ ז"ל, שכתב: "מגלות ספרד אני, אשר גרשוני בעוונותינו הרבים, ורוב המתפארים בחוכמה ובמעשים טובים, כולם המירו את כבודם ביום המר, והאנשים ועמי הארץ מסרו גופם וממונם על קדושת בוראם". ובפירוש "מעין גנים" ממהרצ"א מדינוב זצ"ל מבאר זאת שם באריכות ותוכן דבריו הוא, שהאמונה הבאה מצד השכל האנושי - יש לה גבול וסוף על ידי איזה הכרח מפני שבאה מצד בעל גבול, מה שאין כן האמונה מצד ירושה מאבותינו עד אברהם אבינו ע"ה (שהציע עליו בעל הבירה ואמר לו אני בעל הבירה), היא מצד אין סוף ברוך הוא, אין לאמונה זו סוף על ידי שום מכריח וכו' כי לעולם ה' דברך נצב בנשמות ישראל - "אנכי ולא יהיה לך" וכו', ואפילו פושעי ישראל הרודפים אחר תאוותם, מוכנים למסור את עצמם על קדושת שמו יתברך כשירצו להכריחם" (להמיר את דתם). וכל זה נעשה טבע בנשמות ישראל על ידי מעשה העקידה, שכל ישראל מוכנים תמיד למסור נפשתיים על קדושת השם, וזהו שמתפללים בראש השנה: "ועקידת יצחק לזרעו ברחמים תזכור".

שאלות קצרות ותשובות בידין:

1. מה הקשר בין המלה המסיימת את פרשת "לך לך" למלה הפותחת את פרשתנו?

תשובה: המלה המסיימת את פרשת "לך לך" היא "אתו" ("נימולו אתו") והגימטריא של מלה זו היא 407 - כמו הגימטריא של הפסוק: "ואומר לך בדמייך חיי" (פסוק שנאמר בשעת עריכת ברית מילה) והמלה הפותחת את פרשתנו היא "וירא" והגימטריא של מלה זו היא - 217 וזהו גם הגימטריא של המשפט: "אהוב וחביב למעלה". ומכאן ניתן לומר שלאחר שאברהם קיים את "ואומר לך בדמייך חיי" המרומוז במלה "אתו" נהיה "אהוב וחביב למעלה" שכאמור מרומוז במלה "וירא". דבר נוסף: כאשר נחבר את הגימטריות של שתי המלים "אתו" ו"וירא" נגיע למספר 624 שזהו הגימטריא של הפסוק שמתייחס לאברהם אבינו: "והיית לאב המון גויים".

2. רש"י כותב על המילים "כחום היום" המופיעות בפסוק הראשון של פרשתנו: "הוציא ה' חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים ולפי שראו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא מלאכים עליו בדמות אנשים". פירושו זה של רש"י מעורר לכאורה תמיהה: וכי ה' לא ידע מלכתחילה שאברהם מצטער על כך שלא באים אליו אורחים? בודאי שהוא כן ידע זאת. אז מדוע הוא הוציא את החמה מנרתיקה שתרתיק את האורחים ורק לאחר שהצטער אברהם, הביא לו את המלאכים בדמות אורחים?

תשובה: חז"ל אומרים בפרקי אבות "לפום צערא אגרא". זאת אומרת כי ככל שאנו יותר מתאמצים ומצטערים עבור קיום המצווה, שכרנו יהיה גדול יותר. מכאן מובן שאילו לא הייתה יוצאת חמה מנרתיקה והאורחים היו באים אל אברהם, הוא היה רק מקבל שכר על מצוות הכנסת אורחים. אולם כעת שהוא בתחילה הצטער על כך שאין לו אורחים, היא קיבל גם שכר על הצער וגם שכר על הכנסת האורחים שקיים לאחר מכן.

3. מדוע הפסוק השני שבפרשתנו מציין את העובדה שאברהם רץ לקראת האורחים מפתח האוהל ("וירץ לקראתם מפתח האוהל"). הרי אנו כבר יודעים זאת מהפסוק הראשון שכתוב בו "והוא יושב פתח האוהל"?

תשובה: בדרך כלל אדם רץ אחרי משהו כשהוא רואה שהלה מתרחק ממנו במהירות. ולכן הכתוב היה צריך להדגיש שאברהם רץ אחריהם לא בגלל שהוא חשב שהם מתרחקים ממנו, אלא כבר מהרגע הראשון כשראה אותם בפתח האוהל, הוא רץ לקראתם מפני החביבות שהייתה לו למצוות הכנסת אורחים.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הנבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

הרי לא אמרת להם אלא אמת לאמיתה בלבד...

לביקור רם דרג שכזה, לא ידע את נפשו מרוב התרגשות. הכומר התישב לו בניחותא על אחד הכסאות שבסדנא, והחל משיח עם בעל הבית כידיד ותיק. נסובה לה השיחה על דא ועל הא, על עניני בריאות, על פרנסה, על מזג האויר, ועל שאר מילי דעלמא, עד שהגיעה כברך אגב לנושא העבודה ביום הראשון.

גילגל עמו הכומר הלך ושוב, סובב עמו סחור סחור עד שהצליח להציל מפיו דברים לאשורם. כלומר – כך וכך אמר משה היהודי, כך וכך דיבר, ומאמרתו שלו עברה השמועה בכל מחנה הנוצרים בעיר, להבזות דתם ושבתם בעיניהם. וימלא הכומר חימה.

מיהר הכומר אל קצין המשטרה הממונה על העיר מוסט, והגיש לפניו קובלנה רשמית כנגד היהודי משה, על אשר הסית והדיח את נוצרי העיר לבגוד באמונתם ולהפנות עורף לדתם.

בחמלת ה' עליו, הגיעו הדברים לאזניו של ר' משה עוד בטרם היה סיפק בידי המשטרה לעוצרו, ויקם ויברח בלאט לבעליז, לחצר רבו הקדוש הצדיק רבי יששכר דוב.

מה יענה ומה יאמר להם? האם עליו לומר שהוא כלל לא ידע בין ימינו לשמאלו מכל המתרחש בכנסייתם

עם בואו לבעליז, נכנס ר' משה אל הקודש פנימה, ושטח בפני הצדיק את צרתו שנתרגשה ובאה עליו. מה יענה ומה יאמר להם? האם עליו לומר שהוא כלל לא ידע בין ימינו לשמאלו מכל המתרחש בכנסייתם, וכי כל מה שאמר לו ליאנוש הסנדלר, לא היתה אלא הוראת שעה לצורך תיקון המגפים? כלום יכול היה להעלות על דעתו שמאותו תיקון סוליה תתרופף אמונת הנוצרים בכל העיר כולה? עכשיו, סכנה כבדה מרחפת מעל לראשו וחרב חדה מונחת לו על צוארו, והוא מבקש לעורר עליו רחמי שמים ולפתוח לו פתח ישועה להצלתו.

פניו של הצדיק הרצינו מאד. מבין היה בדעתו הרחבה, שלא ענין של מה בכך יש כאן, וכי לצרה גדולה הכניס ר' משה הלזה את עצמו. הכומר מחד גיסא, וקצין המשטרה מאידך גיסא לא יוציאו את העסק הזה מתחת ידם, מבלי שיקימו עליו רעש גדול בכל המדינה. ומי יודע אם לא "עלילת דם" חדשה עלולה לצמוח מכך, רחמנא לשיזבן (השם יצלנו).

היה הצדיק יושב ומעיין בדבר בכובד ראש. הוא קם ממקומו ופסע על פני החדר אנה ואנה. אחרי דממה ארוכה ורבת מחשבות, פנה שוב אל ר' משה ואמר לו: "חזור נא בפני במדויק, על הדברים שהשמעת באזניו של הסנדלר".

בשפה רפה ובעינים מושפלות, שב ר' משה להשמיע באזני הצדיק את הדברים. הוא מנה את מילותיו כמונה מעות ודקדק בהן היטב, עד כמה שיד זכרונו מגעת, שלא ישנה באזני הצדיק כמלוא נימה. הצדיק מאמץ היה את חושי, עוצם את עיניו, מחדד את שמיעתו וכולו דרוך לקלוט את המילים אחת לאחת. אחרי שחזר ר' משה על דבריו, זקף הרבי את קומתו,

העבודה קלחה בשטף וערמה של נעלים מתוקנות נערמה לימינו. דעתו נעשתה זחוה עליו, והוא שכח את יום השבתון מכל וכל.

שכניו השבים מבית התיפלה, פקחו עיניים בתמהון. סדנתו הפתוחה של יאנוש וקול הלמות הפטיש שבקעו מתוכה, עוררו בהם סקרנות מרובה. ראשון לנכנסים היה ולאדק הנפח. "מה ארע, אחא" שאל בקול רם "כלום שכחת כי יום ראשון היום". "עזוב את השטויות, ולאדק", השיב יאנוש לעומתו "זה היום נודע לי שאין כל איסור לעבוד ביום ראשון". ולאדק היה המום מן החדשות המרעישות ששמע זה עתה.

"מנין לך, יאנוש, כל זאת" שאל בפה פעור ובאזנים זקופות. "משה היהודי הנכבד, הוא זה שגילה לי הבוקר את הדבר הזה" השיב יאנוש בשיא רצינות "והלא מכיר אתה אותו בתור אדם חשוב, נשוא פנים, ישר ונאמן מאין כמוהו, וכל מילה היוצאת מפיו היא אמת לאמיתה".

ביום הראשון הבא, נעדרו מן הכנסיה חמשה, ששה, בעלי מלאכה נוצרים

ולאדק הנפח לא נצר את הדברים המרעישים בלבנו. עוד באותו היום נתגלה הסוד הכמוס לכמה וכמה בעלי מלאכות נכרים במוסט. ביום הראשון הבא, נעדרו מן הכנסיה חמשה, ששה, בעלי מלאכה נוצרים, אשר העדיפו לפתוח את סדנאותיהם ולהשתכר את פת לחמם, מאשר להסתופף בצל קורת הכנסיה.

בשבוע שלאחר מכן, הצטרפו אליהם עוד, וכך, מדי שבוע בשבוע, נוספים היו עוד ועוד בעלי מלאכה, פועלים וסוחרים, למעגל מפירי

מנוחת היום הראשון, עד אשר תוך חודשים מועטים, נותרה הכנסיה שוממה וריקנית כמעט לחלוטין, מבלי שיהיה לו לכומר, אל מי לשאת את דברו. קלונו של הכומר היה גדול. גם בערים הסמוכות החלו אט אט להיוודע מן המתרחש במוסט, והוא לא ידע אנה יוליך את חרפתו. ברור היה לו, כי שומה עליו לחגור בעו מותני, לאמץ את זרועותיו ולעשות מעשה נמרץ, שיהא בו כדי להציל את אמונת ההמון ואת כבודו, הכרוכים לפי שעה זה בזה. אולם, לא יודע היה כנגד מי עליו להפנות את זעמו. הוא גמר על כן אומר לצאת ולהתערב בקרב העם, כדי להיוודע בדרך זו, ידו של מי במעל הזה.

לאחר ימים של חקירות ודרישות, הגיע הכומר אל סנדלרייתו של יאנוש. הסנדלר, אשר מימיו לא זכה

לג ראשון כיסה את רחובות העיר מוסט. היה זה בבוקרו של יום ראשון, שעה שר' משה התכוון לצאת לדרך רחוקה בעיני מסחרו. העגלה כבר רתומה היתה לסוסים, העגלון ישב הכן על דוכנו, ולא המתינה הכבודה אלא לבעליה, שיעלה ויבוא, ומיד הם יוצאים לדרך.

הוא עמד לרגע אובד עצות, השעה דוחקת, והעגלה והסוסים מוכנים ומזומנים וממתנים רק לו

מכיון שהביא השלג עמו את בשורת החורף, ר' משה נכנס אל מלתחתו, כדי לנעול לרגליו את מגפיו הגבוהות, שהרי בלעדיהן לא יוכל לצאת ולבוא בימות השלגים הללו. אלא שמצבם של המגפים לא היה שפיר, וטעונים היו תיקון דחוף, בטרם ניתן יהיה להשתמש בהם. הוא עמד לרגע אובד עצות, השעה דוחקת, והעגלה והסוסים מוכנים ומזומנים וממתנים רק לו, והוא, ללא מגפים לרגליו. באין מוצא, תפס ר' משה בשני מגפיו ורץ עמהם, לביתו של יאנוש הסנדלר, אשר ברחוב השני הסמוך לביתו.

יאנוש היה עדיין סרוח על ערשו. ביום ראשון אין הוא מן המשכימים קום. אל מקום עבודתו אין הוא אמור לצאת היום, שהרי יום ראשון – יום שבתון הוא עבורו. הכומר וכנסייתו ימתינו עליו גם בשעה מאוחרת יותר, ופרנסה ממילא לא יעשה מהם, ומה לו, אם כן להשכים קום. לקול נקישותיו הנמרצות של ר' משה, זינק יאנוש מעל יצועו בבהלה, ואץ אל עבר הדלת. להפתעתו הרבה, מצא את היהודי הנכבד בעיר – ר' משה, ניצב לפניו, זוג מגפים בידו. מיום עומדו על דעתו, אין יאנוש זוכר, אימתי ראה את ר' משה אוחד בידו מגפים, או מתי ראהו על פתח ביתו. אף איננו זוכר, אם ארע כבר כדבר הזה, שיעז מאן דהוא לבוא ולדרוש מנוצרי אדוק כמוהו, לעבוד עבודה ביום ראשון.

"ודאי שכחת, אדוני" מנסה יאנוש לעורר את זכרונו של ר' משה, "כי יום ראשון היום, והעבודה אסורה עלינו ביום זה".

ברם, זמנו של ר' משה יקר היה לו, כל רגע חולף שוה בעיניו זהב, ואין דעתו פנויה עכשיו לדבריו של הגוי. הוא הניע, אפוא את ידו בביטול מוחלט, והבטיח לו ליאנוש המבולבל, שמותר לו לעבוד ביום ראשון.

מספר מטבעות מצלצלות, פתרו את שארית ספקותיו של יאנוש, והוא ניגש במרץ רב לעבודה. תוך שעה קלה, מתוקנים היו מגפיו של ר' משה על הצד היותר טוב, ויכול היה לצאת לדרך שמוח וטוב לב. את סדנתו שנפתחה, כבר לא מיהר יאנוש לסגור. המטבעות שהרויח בבוקרו של יום ראשון, נסכו בו מרץ לעבודה והוא החל להניף ידו גם על אותם זוגות נעלים שמוטלים היו אצלו עוד מן השבוע שעבר.

ב"ק האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב מבעלזא זצוק"ל שהשבוע יחול יום ההילולא שלו בכ"ב בחשוון נכדו הוא האדמו"ר הנוכחי שליט"א הקרוי על שמו

רחוב מאה שערים לפני ארבעים שנה.

בתמונה נראה יהודי מבוגר עם שטריימל וכן בחור שמחזיק ערבה בידו. כמו כן ניתן להבחין בשלט הדבוק על גבי הקיר שמדבר אודות ממכר אתרוגים. מכאן נראה שהתמונה צולמה בהושענא רבא.

אלה שמזהים את הדמויות מוזמנים להתקשר למערכת. הדמויות שהופיעו בתמונה מהשבוע שעבר הינם: הרה"צ רבי יהודה סמט זצ"ל ולהבדיל בין ה"חיים" לחיים: הרה"ח יונה פרל, הרה"ח סנדר קרויס, הרה"ח שבתאי ויינברגר שיחיו.

הרי לא אמרת להם... - המשך מעמוד קודם

סידרם בדיר על מכונם, ובא לקבל את שכרו הזעום. הטיל בו ר' משה מבט, וכל בשרו נעשה חידודין חידודין: לא היה זה אלא אותו קצין משטרה לשעבר, אשר ניהל נגדו את החקירה. משהבחין הלה בארשת ההפתעה שעל פניו של ר' משה, נענה ולחש לו: "כלום סבור אתה כי אינני יודע, רק הרבי שלך הוא זה שהורידני מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, רק בגללו הגעתי ובאתי למצבי הנוכחי.

למקום האסיפה. עם הכנסו של הקצין לאולם האסיפות, קמו כבר כל הנאספים ממקומותיהם ופנו אל עבר היציאה, כי האסיפה נסתיימה. באותו הרגע הבחין בו מפקד המחוז בהיכנסו. למראה הקצין המאחר, ניצת בו זעמו עד להשחית. הוא לא ברר במילים ופתח ואמר בפני כל הנאספים מילים בוטות, על מנת לחרפו ולגדפו כאחד הריקים.

פקח את עיניו והפטיר כפוסק את הדין. "נו, אם כך אמרת, הרי שלא אמרת להם אלא אמת לאמיתה בלבד".

מכל אשר התרחש בעיר למאז אמר ר' משה את דברו ליאנוש. תיק החקירה הלך ותפח מיום אל יום

ר' משה נשאר בבעלז להמתין עד יעבור זעם, אך בעירו מוסט לא שקטו השונאים על השמרים. קצין המשטרה הכניס את עצמו בעובי הקורה, ולא נתן לעצמו מנוח. בעידודו של הכומר, החל עורך חקירה רחבה ומסועפת, רצופה גביית עדויות ורשימת פרוטוקולים, מכל אשר התרחש בעיר למאז אמר ר' משה את דברו ליאנוש. תיק החקירה הלך ותפח מיום אל יום, ניתוספו בו מסמכים, עדויות ורישומים אשר מכלולם יחדיו אמור היה להתקבל כתב אישום כבד, שראוי יהיה לעלות על שולחן השופטים.

בדאגה רבה, עקבו יהודי העיר אחרי עבודתו של הקצין, וקציר עמלו לא ניבא להם טובות. פה ושם, החלו כבר להישמע דברי הסתה כנגד היהודים, אשר הדיחו את הנוצרים שבמוסט מאמונתם, ונראה היה בוודאות, כי לפחות לגביו של ר' משה הנאשם המרכזי - כלתה הרעה וחיי תלויים לו מנגד. ואולם, אז לפתע ביום בהיר אחד עמדו ריחו והצלח ליהודים.

באותו היום הוזמנו כל קציני המשטרה אשר בפלך ז'לקוב, להתכנס לאסיפה דחופה וחשובה אצל מפקד המחוז. גם העיר מוסט שייכת היתה לפלך ההוא וקצין משטרתה נימנה אפוא על המוזמנים. בשבועות האחרונים היו כל מעייניו של הקצין נתונים רק לחקירה בענינו של ר' משה וזו גזלה מממנו את כל הגיגיו וחושיו. גם עתה כשהגיעה השעה לנסוע ז'לקובה לאסיפה, היה טרוד בחקירתם של כמה עדים נוספים בפרשה, ודבר האסיפה נשכח כליל מזכרונו.

משנזכר, היתה כבר השעה מאוחרת. הוא זינק ממקומו בבהלה רבה ותוך שהוא נוטל עמו את תיק החקירה, עלה על מרכבתו וציוה על העגלון להאיץ בסוסים ולהדהירם במהירות האפשרית

אך גם בכך לא נתקררה דעתו עדיין. הוא התנפל על הקצין בחמת רצח, ותלש מעל מדיו את סמל המשטרה

הקצין הנכנס נחרד ונלפת מעוצמת ההתקפה עליו, וכדי להצדיק את עצמו הצביע על תיק החקירה עב הכרס שבידו. בשפה רפה פתח והתנצל כי בגין עיסוקו בחקירה זו, נאנס ואיחר. אולם כעסו של מפקד המחוז לא נצטנן בכך. "שוטה מופלג שכמותך" שאג בחימה שפוכה "את מי מעניינת חקירתך האווילית".

ותוך כדי דיבורו, אחז בתיק החקירה שבידי הקצין והשליכו בזעף אל תוך האש הבווערת באח שבחדר. אך גם בכך לא נתקררה דעתו עדיין. הוא התנפל על הקצין בחמת רצח, ותלש מעל מדיו את סמל המשטרה, את דרגותיו ואת עיטוריו, ודחפו מן האולם החוצה כלעומת שבא.

אבל וחפוי ראש עזב הקצין את ז'לקוב, כשהוא עוזב אחריו את כבודו, את מישרתו ואת תיק החקירה. למחרת, עם עשות לה השמועה כנפים בכל העיר, יכול היה ר' משה לשוב לביתו שבמוסט בשלום ובשלחה בהשקט ובבטח.

הטיל בו ר' משה מבט, וכל בשרו נעשה חידודין חידודין: לא היה זה אלא אותו קצין משטרה לשעבר

לימים, זקוק היה ר' משה למלאות את דיר העצים שבביתו. הוא יצא לשוק, ושכר את אחד מהפועלים הבטלים שציפו להרויח את פרוטותיהם העלובות מכל מלאכה. חטב הלה את העצים, נשאם מן היער,

זה קרה השבוע - המשך מעמוד ראשון

הנשיא שהיטיב ליהודים

השורות דלהלן נכתבו בסייעתא דשמיא לפני ארבע שנים על גבי העלון הזה ולמרות שאינני יודע בשעה זו מה יהיו תוצאות הבחירות השבוע, חשבתי לנכון להביאן בשנית והרי הן לפניכם:

כשבוע לפני הבחירות בארה"ב, פניתי בכתב לאחיי ורעיי בעם ישראל שיתפללו לבחירתו של טראמפ משום שסברתי שהוא יניב הכי הרבה טובה לעם ישראל.

הייתי אז בדעת מיעוט. הרוב המכריע של אישי הציבור והתקשורת צידדו בבחירתה של יריבתו. והנה להפתעת כולם אכן הוא ניצח. כעת מינינים כולם שמי שבאמת מנהל את העולם - זה אך ורק ה' יתברך ולא מושכי החוטים בתקשורת ובשילטון שניסו להשפיע בכיוון ההפוך על תוצאת הבחירות.

כעת נוצר חלון הזדמנויות שאסור להחמיצו. מדובר בנשיא נבחר שהכריז שירושלים היא בירתה הנצחית של עם ישראל וכן שלעם ישראל הזכות הבלעדית לשבת בארצנם בביטחה ובשלווה.

ויהי רצון שמהלך זה של בחירתו, יהווה נדבך נוסף לקירוב הגאולה שתבוא במהרה בימינו אמן.

13 אדר אילוף

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגני מרומים בל' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.